

Kao krajnji rok je određen 1. jul 2015. godine. Do tada će svi preostali mediji u javnoj svojini, kojih ima oko 80, biti privatizovani na način koji predvidi Agencija za privatizaciju. Ako to ne uspe privatizacija će se obaviti putem besplatne podele akcija zaposlenima, dok će mediji koji ne uspeju da budu privatizovani prestati da postoje. Privatizovani medij mora da zadrži osnovnu delatnost najmanje pet godina (čl. 142). Ovo rešenje ima za cilj da spreči praksu kupovanja medija zbog vrednosti njihovih nekretnina a potom su vrlo brzo bili zatvarani. Zato se postavlja pitanje eventualne sankcije za vlasnike (izdavače) medija koji promene delatnost posle dve godine, a pre isteka zakonskog roka od pet godina. Problem u primeni ove odredbe je nadzor budući da Agencija za privatizaciju može da vrši nadzor svega dve godine. Ne svih jer su internet sajtovi tradicionalnih medija *ex lege* mediji sa svim pripadajućim pravima i obavezama.

9.3. Zakon o javnom informisanju i medijima.

Zakon o javnom informisanju i medijima prvi put adekvatno definiše šta se smatra a šta se ne smatra medijem. Zakonska definicija pravi jasnu distinkciju između medija i sličnih formi izražavanja. Da bi se neka forma izražavanja tretirala kao medij mora kumulativno da ispuni tri uslova: 1) postojanje sadržaja (slike, informacije, ideje i tako dalje.) 2) urednička kontrola tih sadržaja i 3) namena sadržaja neodređenom broju korisnika. Urednički oblikovani sadržaj je upravo *differentia specifica* između tradicionalnog medija i pojedinih formi izražavanja na internetu, kao modernom kanalu komunikacije (čl. 30).

Raniji medijski zakoni predviđali su obavezu privatizacije radija i televizija u javnoj svojini ali se to godinama odlagalo. Jedan od razloga zašto privatizacija nije okončana u rokovima u kojima je bila predviđena bila je neusklađenost Zakona o lokalnoj samoupravi, Zakona o glavnom gradu, Zakona o nacionalnim savetima nacionalnih manjina sa medijskim zakonima.

Novi zakon uklonio je nesaglasne odredbe iz pomenutih zakona, a pojedine od njih je ranije otklonio Ustavni sud, tako da je najzad uspostavljen princip jedinstva pravnog poretka na kome su godinama insistirala novinarska i medijska udruženja.

Ipak, zakon ostavlja mogućnost da i ove forme izražavanja postanu medij, ako to žele i upišu se u Registar medija. Odredbe koje definišu medij su progresivniji deo zakona, pošto prepoznaje posebnost formi izražavanja na internetu, odnosno razlikuje „urednički oblikovani sadržaj“ od „korisnički generisanog sadržaja“, ali takođe, na drugoj strani ostavlja mogućnost ovim formama izražavanja da postanu klasičan medij, ako za to kod njih postoji interes. Koliko će ove odredbe zakona u praksi pospešiti slobodu izražavanja na internetu, ostaje da se vidi, ali, već je sad evidentno da javne vlasti nemaju posebnog sluha za specifičnost izražavanja na internetu, pa često posežu i krivičnom gonjenju pojedinaca zbog stavova izraženih na internet kanalima komunikacije. Naravno, izražavanje na internetu ne podrazumeva potpunu anarhiju i podleže opštim pravilima koja se odnose na ograničenje prava na slobodu izražavanja. Ipak se čini da je država, u prethodnim mesecima, naročito tokom poplava preostro reagovala na izjave pojedinaca na socijalnim mrežama.